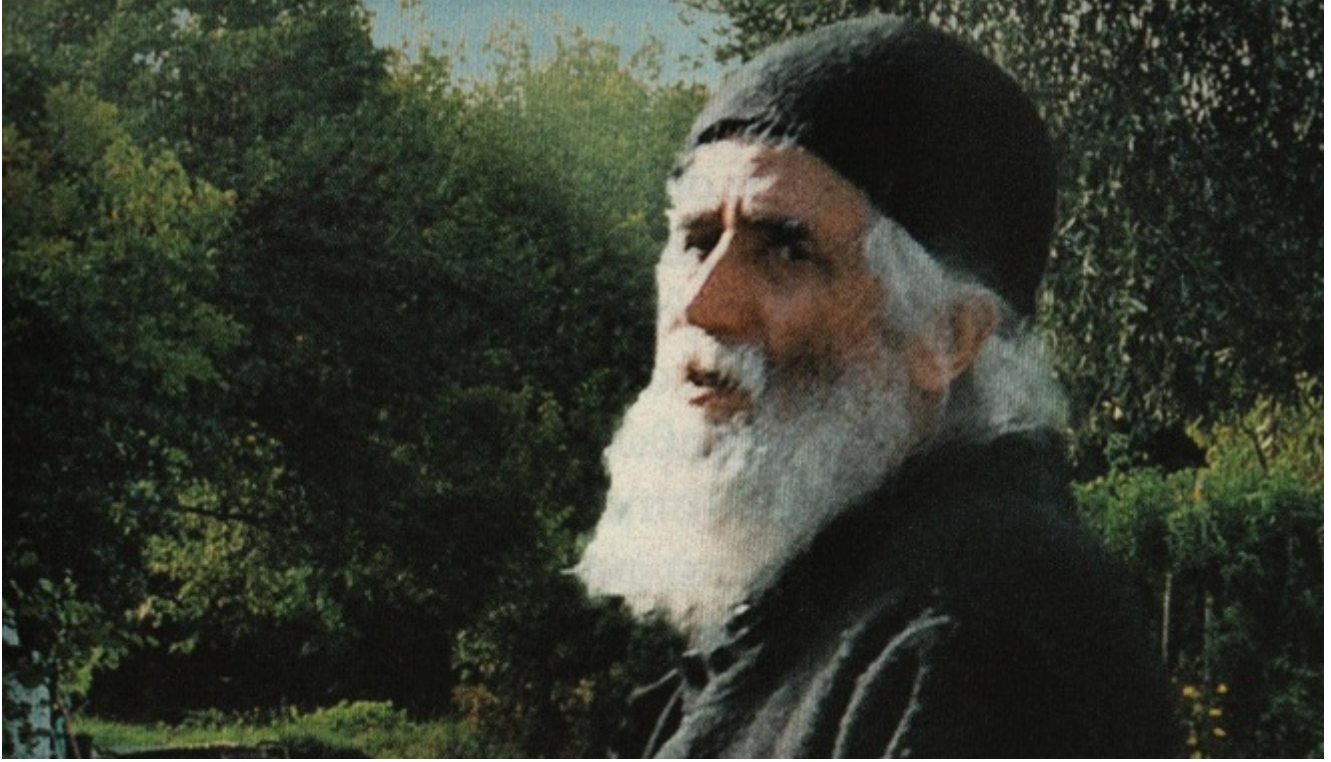
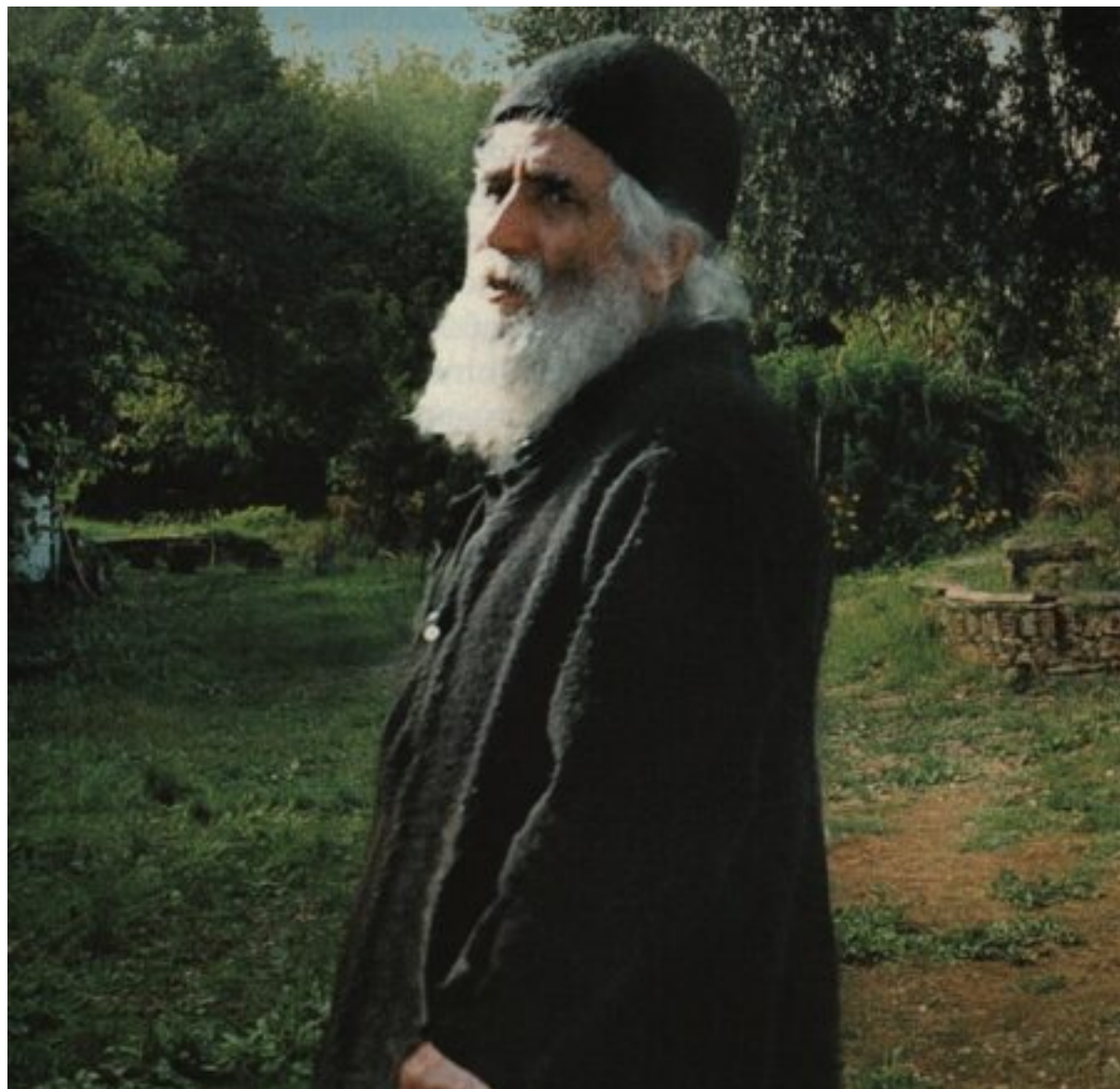

18 Ιανουαρίου 2023

Άγιος Παΐσιος: Να ζητάμε ταπεινά το έλεος του Θεού για την διόρθωση μας!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Γέροντα, όταν οι Πατέρες λένε ότι μετάνοια είναι να αποφασίση κανείς να μην

ξανακάνη τα προηγούμενα αμαρτήματα και να λυπάται γι' αυτά, σημαίνει ότι διαρκώς πρέπει να τα θυμάται;

- Όχι, δεν θυμάται κάθε αμαρτία χωριστά, αλλά έχει συνέχεια την συναίσθηση της αμαρτωλότητός του. Μέχρις ενός σημείου πρέπει να σκέφτεται κανείς ένα σφάλμα του και ύστερα να ζητά ταπεινά το έλεος του Θεού και, αν δεν υπάρχει υπερηφάνεια, ο Θεός θα βοηθήσει. Ιδίως όταν κάποιος είναι ευαίσθητος, καλύτερα είναι να ξεχνά παλιές αμαρτίες του, αφού έχουν τακτοποιηθεί με την μετάνοια και την εξομολόγηση.

Μπορεί το ταγκαλάκι να του θυμίζει παλιές του αμαρτίες και να τον ζαλίζει με λογισμούς, για να του τρώη την ώρα και να τον περισπά από την προσευχή. Ένας όμως που δεν είναι ευαίσθητος και βλέπει να γεννιέται μέσα του υπερηφάνεια, τότε καλά είναι να φέρνη στον νου του τις αμαρτίες του, για να ταπεινώνεται.

Γέροντα, μπορεί κάποιος να έχη συναίσθηση της αμαρτωλότητός του και να μην έχη μετάνοια;

- Ναι, αν δεν έχη ταπείνωση. Όταν στην μετάνοια ανακατεύεται ο εγωισμός, συνέχεια ο άνθρωπος σκέφτεται: «πώς το έκανα αυτό, πώς το είδαν οι άλλοι, τι ιδέα θα σχηματίσουν»; και βασανίζεται. Το «πώς το έκανα πάλι» και το «πώς κατήντησα» έχει εγωισμό· δεν έχει μετάνοια.

Πρέπει να καταλάβη ότι έσφαλε και να ζητήσει ταπεινά το έλεος του Θεού. «Θεέ μου, να πη, έσφαλα, συγχώρεσε με. Τέτοιος παλιάνθρωπος είμαι. Λυπήσου με. Αν δεν με βοηθήσης, χειρότερος μπορώ να γίνω, καλύτερος δεν μπορώ να γίνω. Μόνος μου δεν πρόκειται να διορθωθώ», και να προσπαθήση να μην το ξανακάνη.

Πολλοί άνθρωποι που έσφαλαν και πόνεσαν, γιατί πλήγωσαν τον Θεό και όχι γιατί ξέπεσαν στα μάτια των ανθρώπων, άγιασαν.

Όταν κάποιος ζη κοσμικά και κόβη μετά τις σχέσεις του με το κοσμικό πνεύμα, έλκεται πολλές φορές από αυτό, χωρίς να το θέλη. Δεν πρέπει όμως να απογοητεύεται. Νομίζω, σ' αυτήν την περίπτωση, πρόοδος είναι και το ότι αρχίζει η καλή ανησυχία, που ελέγχει την ψυχή για τα σφάλματα που έκανε και για ό,τι έπρεπε να κάνη, αλλά δεν έκανε.

Σιγά-σιγά γίνεται μια πάλη, ταπεινώνεται ακουσίως ο άνθρωπος και απελπίζεται με την καλή απελπισία, δηλαδή απελπίζεται από το εγώ του. Τότε όλα τα αποδίδει

στην Χάρη του Θεού και πιστεύει αληθινά εκείνο που είπε ο Κύριος: «Χωρίς έμου ου δύνασθε ποιείν ουδέν». Αν στην συνέχεια αγωνισθή φιλότιμα, με πολλή ταπείνωση, ελπίζοντας στην παντοδυναμία του Θεού, ο Καλός Θεός θα τον ελεήσει.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου (νυν αγίου Παϊσίου), «Λόγοι γ', Πνευματικός αγώνας», έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης.

<https://bit.ly/3iK5tNO>